

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 42.

Utgitt 24 september.

1921

Lov

23 septbr.
Nr. 1.

inneholdende tillegg til lov om avgift av arv av 8 april 1905 med tilleggslover.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 13 september 1921 sålydende:

§ 1. Av arveforskudd og dødsgaver svares avgift til statskassen efter de procentsatser, som gjelder for avgift av arv.

§ 2. Som arveforskudd anses efter denne lov enhver utdeling av formue til en eller flere arvinger, uansett om den er betegnet som arveforskudd eller gave. Under arveforskudd inngår også overdragelse av fast eiendom eller andre verdier til arving under form av kjøp og salg, hvor der på grunn av en uforholdsmessig lav pris må antas å skjule sig en forhånds- utdeling av arv. Angår salget overdragelse av fast eiendom til en åsætesberettiget arving, blir der ved avgjørelse av avgiftsplikten å ta hensyn til den i lov av 25. juli 1910 nr. 4 foreskrevne nedsettelse av verdien, der tilkommer åsætesberettiget arving ved overtagelse av fast eiendom på skifte.

Til arvinger regnes yderens nærmeste arvinger efter loven, yderens adoptivbarn, pleiebarn og stedbarn samt enhver, som ved arvefallet var betenkt i yderens testament. Like med arvinger regnes disses ektefeller og slektninger i rett nedstigende linje.

§ 3. Som dødsgaver anses efter denne lov:

1. Alle gaver, som tilfaller nogen ved dødsfall, derunder kontraktmessige gaver, som ikke er fullbyrdet ved givers død.
2. Alle gaver, ved hvilke giveren for sin levetid ubetinget eller under visse betingelser har forbeholdt sig rådigheten over gavens gjenstand eller retten til dens avkastning.

23 septbr. 3. Alle gaver, som gis på dødsleiet eller i de 6 siste måneder før giverens død.

§ 4. Omkostninger og gaver av den i arvelovens § 12 omhandlede art, der ydes til barn eller pårørende, såvelsom gaver av annen art, når de tilsammenlagt for hver enkelt arving ikke overstiger kr. 1000,00, anses ikke som arveforskudd. Hvad der ydes til utdanning av barn eller pårørende, anses alene som arveforskudd, når dette har vært arvelaterens vilje.

§ 5. De foran nevnte livsgaver og arveforskudd er avgiftspliktige i overensstemmelse med de regler, som er gjeldende ved arvefallet. Dog skal de regler, befølges, som gjaldt på den tid da gaven eller forskuddet ydedes, dersom disse leder til en lavere avgift eller til avgiftsfrihet.

§ 6. Hvis arving, som har mottatt forskudd, er avgått ved døden før arvelateren, blir avgiften å tilsvare av hans bo eller arvinger.

§ 7. Fra avgiftsplikten undtas arvemidler, der som arv etter arvelaterens slektning i rett opstigende linje henstår i uskiftet bo hos dennes gjenlevende ektefelle, forsåvidt de tilfaller sistnevnte eller arvelaterens livsarvinger, søsken eller disses slektninger i rett nedstigende linje.

§ 8. Finansdepartementet kan fritta arveforskudd for avgift, når billighet finnes å tale derfor, således når de bortgitte midler forinnen avgiftspliktens inntreden har vist sig verdiløse eller er blitt betydelig forringet i verdi, eller når de helt eller delvis er forbrukt av mottageren og dennes økonomiske forhold er mindre gode.

§ 9. Forøvrig følges forskriftene i den gjeldende lovgivning om arveavgiften.

§ 10. Denne lov trer i kraft 1. juli 1922.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 23 september 1921.

Haakon.

(L. S.).

O. Blehr.

H. S. Fürst.

Lov

23 septbr.
Nr. 2.

om magistergrad ved Universitetet.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 september 1921 sålydende:

§ 1. Ved Universitetet skal det være adgang til å opná grad som magister artium eller magister scientiarum, henholdsvis under det Historisk-Filosofiske og det Matematisk-Naturvidenskabelige Fakultet.

§ 2. Magistergraden opnáar man ved å bestå en videnskabelig prøve, som omfatter et hovedfag med tilhørende støttefag.

Reglement, gitt av Kongen, fastsetter hvilke fag som til enhver tid kan være hovedfag ved magisterprøven, og hvorledes prøven skal være ordnet. Nye fag blir optatt efter ansøking fra de studerende og efter forslag fra et av fakultetene under samråd med de lærerkrefter som til enhver tid finnes ved Universitetet.

§ 3. Den studerende, som vil opná magistergraden, må i forveien ha bestått de forberedende prøver ved Universitetet i den utstrekning som er foreskrevet for den til hans hovedfag nærmest svarende embedseksamen.

§ 4. Den, som har opnádd magistergraden, har adgang til å disputere for den filosofiske doktorgrad.

§ 5. Den, som har opnádd magistergraden, kan ta filologisk- eller realembedseksamen (lektoreksamen) ved å underkaste sig prøven i de for disse eksamener foreskrevne bifag.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 23 september 1921.

Haakon.
(L. S.).

O. Blehr.

H. S. Fürst.

23 septbr.
Nr. 3.

Lov

om forandring i lov om aktieselskaper og kommandittaktieselskaper av 19 juli 1910, lov om skipsaktieselskaper av 26 juli 1916 og lov om forandring i disse lover av 28 juli 1921.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 september 1921 sålydende:

I.

Følgende bestemmelser i lov om aktieselskaper og kommandittaktieselskaper av 19 juli 1910 skal herefter lyde således:

§ 53. Tantième kan kun beregnes av driftsoverskuddet i regnskapsåret, etterat de beløp er fratrasket, som medgår til skatter, avskrivninger og lovebafalte eller andre nødvendige avsetninger. Før tantième til medlemmer av representantskapet eller valgte medlemmer av styret kan beregnes, skal dessuten fratrekkes et beløp svarende til seks procent årlig rente av den innbetalte aktiekapital.

Tantième skal opføres som en særskilt post i styrets eller representantskapets forslag til anvendelse av overskuddet. Kan representantskapet efter vedtektene fatte beslutning om anvendelse av overskuddet, må beslutningen, forsåvidt angår tantième, forelegges generalforsamlingen som representantskapets forslag. Det skal også angis, hvormeget av tantièmen der faller på henholdsvis styremedlemmer, medlemmer av representantskap og funksjonærer.

§ 64. Generalforsamlingen velger foruten det i § 13 omhandlede utvalg tillike representanter og styremedlemmer samt varamenn for disse tillitsmenn, såfremt vedtektene foreskriver valg av sådanne. Generalforsamlingen bestemmer, hvilken godtgjørelse de nevnte tillitsmenn skal ha. Generalforsamlingens bestemmelse herom kan fattes som forskrift i vedtektene. Det samme gjelder godtgjørelse til funksjonærer, såfremt disse helt eller delvis skal lønnes med tantième. Likeledes fatter generalforsamlingen hvert år beslutning om, hvorvidt regnskapet skal godkjennes og ansvarsfrihet (decharge) tilstås, samt med den av § 60, tredje ledd flytende begrensning beslutning om anvendelsen av det overskudd regnskapet måtte utvise.

Dog kan vedtektene henlegge såvel valg av styremedlemmer og deres varamenn som beslutningen om anvendelse av årsoverskuddet til representantskapet.

For at tantième, som tilstås en representant, et styre, 23 septbr. medlem eller funksjonær, skal kunne overstige det dobbelte Nr. 3. av, hvad han i samme egenskap forøvrig oppebærer i penger i årets løp, eller sammenlagt med, hvad han på den nevnte måte oppebærer, skal kunne overstige kr. 50 000,00, må, medmindre reglene for vedkommende tantièmes beregning er bestemt i vedtektene, særskilt beslutning herom være fattet av generalforsamlingen med sådan stemmeflerhet som i § 71, 1. og 2. ledd bestemt. Opnår beslutningen ikke det således bestemte flertall, må den, for å bli gyldig, gjentas av en ny generalforsamling med to tredjedels stemmeflerhet av de da møtende. Det samme gjelder, når nogen utelukkende lønnes med tantième, medmindre reglene for beregningen av denne er bestemt i vedtektene.

II.

Følgende bestemmelser i lov om skibsaktieselskaper av 26 juli 1916 skal herefter lyde således:

§ 53. Tantième kan kun beregnes av driftsoverskuddet i regnskapsåret, efterat de beløp er fratrukket, som medgår til skatter, avskrivninger og nødvendige avsetninger. Før tantième til medlemmer av representantskapet eller valgte medlemmer av styret kan beregnes, skal dessuten fratrekkes et beløp svarende til seks procent årlig rente av den innbetalte aktiekapital.

Tantième skal opføres som en særskilt post i styrets eller representantskapets forslag til anvendelse av overskuddet. Kan representantskapet efter vedtektene fatte beslutning om anvendelse av overskuddet, må beslutningen, forsåvidt angår tantième, forelegges generalforsamlingen som representantskapets forslag. Det skal også angis, hvormeget av tantièmen der faller på henholdsvis styremedlemmer, medlemmer av representantskap og funksjonærer.

Hvad der i denne lov er bestemt om tantième, skal også gjelde om kontorholdsgodtgjørelse, når den beregnes av overskuddet.

§ 64. Generalforsamlingen velger foruten det i § 13 omhandlede utvalg tillike representanter og styremedlemmer samt varamenn for disse tillitsmenn, såfremt vedtektene foreskriver valg av sådanne. Generalforsamlingen bestemmer, hvilken godtgjørelse de nevnte tillitsmenn skal ha. Generalforsamlingens bestemmelse herom kan fattes som forskrift i vedtektene. Det samme gjelder godtgjørelse til funksjonærer, såfremt disse helt eller delvis skal lønnes med tantième. Likeledes fatter generalforsamlingen hvert år beslutninger om, hvorvidt regnskapet skal godkjennes og ansvarsfrihet (decharge) tilstås, samt med de av § 36, annet ledd og § 59, tredje ledd, flytende begrens-

23 septbr. ninger beslutning om anvendelse av det overskudd, regnska-
 Nr. 3. pet måtte utvise.

Dog kan vedtektene henlegge såvel valg av styremedlemmer og deres varamenn som beslutningen om anvendelse av årsoverskuddet til representantskapet.

For at tantième, som tilstår en representant, et styremedlem eller funksjonær skal kunne overstige det dobbelte av, hvad han i samme egenskap forøvrig oppebærer i penger i årets løp, eller sammenlagt med, hvad han på den nevnte måte oppebærer, skal kunne overstige kr. 50 000,00, må, medmindre reglene for vedkommende tantièmes beregning er bestemt i vedtektene, særskilt beslutning herom være fattet av generalforsamlingen med sådan stemmeflerhet som i § 71, 1. og 2. ledd bestemt. Opnår beslutningen ikke det således bestemte flertall, må den, for å bli gyldig, gjentas av en ny generalforsamling med to tredjedels stemmeflerhet av de da møtende. Det samme gjelder, når nogen utelukkende lønnes med tantième, medmindre reglene for beregningen av denne er bestemt i vedtektene.

III.

Denne lov kommer også til anvendelse på selskaper, som er registrert før lovens ikrafttreden. Bestemmelser i et sådant selskaps vedtekter, som måtte stride mot denne lov, trer ut av kraft.

På personer, som ved denne lovs ikrafttreden innehar stilling, som berettiger til tantième eller annen godtgjørelse, kommer bestemmelsene foran under I og II i § 53 første ledd annet punktum og § 64 første ledd annet og fjerde punktum og tredje ledd først til anvendelse fra det tidspunkt, da deres forhold til selskapet gjennom opsigelse eller valg efter lovens ikrafttreden tidligst kunde ha vært bragt til ophør.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 23 september 1921.

Haakon.

(L. S.).

O. Blehr.

H. S. Fürst.

Lov

23 septbr.
Nr. 4.

om forandringer i lov om adopsjon av 2nen april 1917.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 20 september 1921 sålydende:

Efternevnte bestemmelser i lov om adopsjon av 2nen april 1917 skal herefter lyde således:

§ 5. Den, som har fylt 12 år, kan ikke adopteres uten eget samtykke. Også uten at sådant samtykke innhentes, kan dog bevilling meddeles pleieforeldre til adopsjon av et pleiebarn, når dette er under 16 år, og der er grunn til å anta, at det står i den tro, at det er pleieforeldrenes eget barn.

§ 28. Om bevilling til adopsjon og forandring i bevilling i henhold til § 10 annet ledd og likeså om beslutning om eller dom for ophevelse av et adoptivforhold skal der gjøres anmerking ved adoptivbarnets navn i fødselsregistret og i de offentlige protokoller forøvrig, som vedkommende departement bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 23 september 1921.

Haakon.

(L. S.)

O. Blehr.

H. S. Fürst.

Kongelig kunngjørelse

23 septbr.

om erleggelse av en ekstraordinær skatt til staten av formue for budgetterminen 1921—22.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

Stortinget har den 17 september d. å. fattet følgende beslutning:

§ 1. For budgetterminen 1921—1922 erlegges en ekstraordinær skatt til staten av formue etter følgende regler:

a. Personer (boer), som er skattepliktige etter § 3 bokstav a i lov om utskrivning av en ekstraordinær skatt til staten av formue av 28 juli 1921, samt personer, som er skattepliktige etter samme paragrafs bokstav b, erlegger:

23 septbr.	Av de første kr.	300 000,00	intet.
—	næste »	100 000,00	0,6 pct.
—	— »	200 000,00	0,7 »
—	— »	200 000,00	0,8 »
—	— »	200 000,00	0,9 »
—	— »	250 000,00	1,0 »
—	— »	250 000,00	1,1 »
—	— »	500 000,00	1,2 »
—	— »	1 000 000,00	1,3 »
—	— »	2 000 000,00	1,4 »
—	— »	2 000 000,00	1,5 »
—	— »	3 000 000,00	1,75 »
—	— »	5 000 000,00	2,0 »
—	— »	5 000 000,00	2,25 »
—	— »	5 000 000,00	2,5 »

Av de næste kr. 5 000 000,00 2,75 »

Av det overskytende beløp 3,0 »

b. Utenlandske selskaper og innretninger, som er skattepliktige efter lov om utskrivning av en ekstraordinær skatt til staten av formue av 28 juli 1921 § 3 bokstav b, samt i utlandet hjemmehørende aksjonærer (parthavere) i aktieselskap og dermed likestilt selskap (samme paragrafs bokstav c) erlegger 1 pct. av formuens samlede beløp.

§ 2. Forøvrig kommer til anvendelse bestemmelsene i skattelovene for landet og for byene av 18 august 1911 med tilleggslover samt i lov av 28 juli 1921 om utskrivning av en ekstraordinær skatt til staten av formue.

§ 3. Denne skattebeslutning trer i kraft straks.

Denne Stortingets beslutning bringes herved i utøvelse.

Gitt på Kristiania slott den 23 september 1921.

Under Vår hånd og rikets segl.

Haakon.

(L. S.).

O. Blehr.

H. S. Fürst.

23 septbr.

Kongelig resolusjon

av 23 september.

I henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for rikets kjøpstæder meddeles stadfestelse — med en enkelt forandring — på en av Bergen bystyre den 13 desember

1920 vedtatt beslutning om ophevelse av §§ 3, 18, 40 og 23 septbr. 41 og forandring i §§ 7, 15, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38 og 39 og overskriften til kapitel 4 i de ved kongelig resolusjon av 16 februar 1883 med senere tillegg stadfestede politivedtekter for byen og om ophevelse av det ved kongelig resolusjon av 23 november 1908 gitte tillegg om cykkelridning.

Efter de stadfestede forandringer skal de omhandlede paragrafer m. v. lyde således:

§ 7. Ingen må under kjørselen krype op på vogn eller annet kjøretøi eller til det fastgjøre håndvogner, kjelker (krybber) eller annet lignende.

Å henge sig bak på kjøretøier er under alle omstendigheter forbudt.

§ 15. Intet, som kan være til hinder for ferdselen, må hensettes eller henlegges på fortau eller annetsteds på offentlig gate. Dog skal, når ingen annen plass has, av- eller pålessning av varer eller annet kunne skje på de nevnte steder, når den foretas med så liten ulempe for ferdselen som mulig og intet blir liggende i lenger tid enn høist nødvendig.

Fjerde kapitel.

Om ferdselen i gatene.

§ 30. Fotgjengere skal vike tilhøire og helst gå på høire fortau. De skal vise aktsomhet, når de går i kjørebanen.

§ 31. Kjøring må ingensteds foregå hurtigere enn i smått trav (200 meter i minuttet). Ut og inn av porter og andre utkjørsler fra gårder eller tomter, over torv i torvtiden, forbi jernbanetog og forbi sporvogner, når disse står på holdeplass, samt på steder, hvor mange mennesker er samlet, må den kun skje i skritt, d. v. s. så hurtig som en voksen mann beveger sig i rask gang.

Når gaten er sølet, skal kjøringen skje så forsiktig, at den kjørende ikke tilskvetter andre veifarende.

Kjøreredskap uten fjærer må kun kjøre i skritt. Det samme gjelder kjøreredskap, hvorpå der føres etsende syrer.

§ 32. Kjøring må kun finne sted på de for sådan ferdsel bestemte steder, således ikke på fortau, gangsti eller parkanlegg.

Med samtykke av magistrat og formannskap kan politiet for bestemt angitte gatestrekninger, broer eller plasser helt forby kjøring, eller gi innskrenkende bestemmelser for denne, således påby, at kjøring kun må foregå i en bestemt retning.

23 septbr.

§ 33.

1. Kjørende skal holde så langt som mulig til gatens høire side, men uten derved å volde ulempe for ferdselen på fortauet. Er gaten delt i 2 kjørebanner, må den kjørende kun benytte den høire.

Ingen må kjøre inn i en gate, der er så trang, at de to vogner ikke kan komme forbi hinannen, før han har overbevist sig om, at veien er fri. I trang gate skal tom vogn, når de møter pålesset, holde stille ved rendestenen tilhøire, inntil den pålessede er kjørt forbi. Kan de ikke komme forbi hinanden, skal den tomme rygge tilbake.

Om gatehjørner skal kjøringen skje i en skarp sving til høire og en stor bue til venstre.

2. Når en kjørende skal forbi en forankjørende, holder han tilvenstre for denne og kjører rask forbi, dog således at den maksimale hastighet (se § 31) ikke overkrides. Forbikjøring må ikke finne sted på gatehjørner, heller ikke hvor man ved forbikjøring vil hindre kjøretrafikken i motsatt retning.

3. Enhver må vike av for sporvogn og jernbanetog.

§ 34.

1. Kjørende skal i tide varsko personer, som er foran dem i kjørebannen. Når en kjørende vil stanse eller saktne farten, skal han tilkjennegi dette for dem, som er bak ham ved å strekke pisken i veiret eller gjøre tegn med hånden.

Stansningen må ikke skje plutselig men litt efter litt.

Vil en kjørende forandre kjøreretning, skal han med pisken eller hånden angi, i hvilken retning han akter å svinge.

På vinterføre skal kjørende ha bjeller på hestene.

2. Skal en kjørende svinge over på den annen side av gaten, må han ikke bøie av, før det er nødvendig.

3. Når to kjørende fra forskjellige gater samtidig skal over et gatekryss, skal den kjøre først, som har den annen på sin venstre hånd.

4. Ingen må kjøre imot eller inn i troppeaydelinger, liktog, barnetog eller andre prosesjoner, men vike unda for samme, og hvor passasjen er trang, holde stille, til toget er kommet forbi. Ingen må kjøre forbi sådanne tog, uten at det kan skje uten ulemper for deltagerne.

5. To kjøretøier må ikke kjøre ved siden av hinanden.

6. Enhver kjørende plikter alltid å stanse på tegn av en politimann.

23 septbr.

§ 35.

1. På offentlig gate må kjøretøier kun holde på steder, hvor de ikke stenger ferdselen og alltid så langt til siden av kjørebanelen som mulig. Kjøretøi må ikke holde på stensatt overgang over ubrolagt gate, på broer eller nærmere et gatehjørne enn 2 m. fra det punkt, hvor fortauets kantsten begynner å svinge. Ingen må la hester og kreaturer ta hvileplass, ei heller må nogen føre dem uten på de steder, som politiet har anvist.

2. Når et kjøretøi har stanset på den ene side av en gate, må ingen stanse med et annet på den likeoverfor liggende del av gaten, såfremt kjørebanelen ikke er bredere enn $7\frac{1}{2}$ meter.

Dette forbud gjelder dog ikke for den tid, som med nødvendighet medgår til av- og påstigning.

3. Politiet kan alltid forby et kjøretøi å holde i gaten i lenger tid enn nødvendig til av- eller påstigning og til av- eller pålessning. Fraspente vogner såvel som håndvogner må ikke uten særlig tillatelse av politiet henstå på offentlig gate i lenger tid enn nødvendig til av- og pålessning. Avlessning av en del av lasten for å komme over et enkelt tungt sted må ikke skje uten på de av politiet anviste steder.

Det avleste må ikke ligge lenger enn høist nødvendig.

4. Politiet kan med samtykke av magistrat og formannskap og for enkelte gatestrekninger bestemme, at stansning for av- og pålessning av varer skal være forbudt.

5. Er jernbaneovergang lukket ved barriere eller er togets ankomst signalisert, skal kjørende stanse minst 25 skritt fra banelegemet, og oppebie togets ankomst og barrierens åpning.

§ 36.

1. Byens innvånere må til kjøring i byen kun bruke vogner på fjærer. Dog kan politiet bestemme i, i hvilke tilfelle undtagelse fra denne regel kan finne sted av hensyn til transportens beskaffenhet eller særegne omstendigheter forøvrig.

2. Kjøretøienes hjulringer skal være flate og jevne uten fremtredende stifter eller lignende.

3. Løse slededrag, som sleper på veibanen, er forbudt. Det samme gjelder sleder til lasskjøring på sommerføre, undtagen til gårdsbruk.

4. Eier av vogn, bestemt til lasskjøring, skal merke den med sitt navn på et iøynefallende sted og med stor tydelig skrift. Eier han flere lassvogner, skal han derhos

23 septbr. merke hver av dem med et nummer, anbragt ved siden av eller under navnet med tydelige sifre. Ingen må innen byen bruke lassvogner, som ikke er merket på nevnte måte.

Denne bestemmelse trer i kraft 3 måneder efter vedtektens approbasjon.

5. Til transport av tungere lass enn $6\frac{1}{2}$ tonns (kjoretøiet iberegnet) er det nødvendig å ha særskilt tillatelse av politiet, som i den anledning må innhente uttalelse fra veivesenet. Likeledes er det nødvendig å innhente politiets anvisning til transport av gjenstander, som kan hindre ferdseien, fordi de optar halvdelen eller mer av en almindelig kjørebanes bredde.
 6. Kjøreredskap må være lesset så forsvarlig, at der ikke er fare for, at lasset velter, for at det pålessede faller av, skvulper over, eller for at der iøvrig skjer skade eller ulempe ved kjøringen.
 7. Metalplater, kjettinger, jernstenger og lignende gjenstander må være lesset således, at de ikke volder unødige larm.
 8. Ingen del av lasten må berøre hesten, slepe på kjørebanen eller rake så langt ut fra kjoretøiet, at fare derved kan opstå for andre.
 9. Ingen må kjøre med fler enn to vogner eller kjoretøier, som er fastgjort til hverandre. Kjoretøienes samlede lengde må ikke overstige 8 meter.
 10. Forspente hester uten særskilt kjørekar skal alltid være forsvarlig bundet til det foregående kjoretøi eller føres ved tømme av den, som kjører dette.
 11. Politiet kan forby bruken av sløvskodde hester, når det er glatt.
- § 37.

1. Personer under 18 år må ikke kjøre hest i byens gater uten skriftlig tillatelse av politiet. Den, som søker tillatelse, må ved attest fra kjøreskole eller fra to anerkjent kjørekundige menn godtgjøre sin kyndighet i kjøring og behandling av hester. Den skriftlige tillatelse skal han alltid ha på sig under kjøringen, og på forlangende av en politimann forevise den. Politiet kan når som helst tilbakekalle tillatelsen.

Disse bestemmelser gjelder ikke kjøring til gårdsbruk.

2. Den, som ikke er helt edru, eller som av andre grunner, f. eks. svekket syn eller hørsel, ikke er istand til forsvarlig å styre en hest, overensstemmende med vedtektens regler, må ikke kjøre eller styre forspent kjoretøi eller hest, og ingen må betro ham sådant.

3. Den, som under kjøring på offentlig gate, fører tømmene, 23 septbr. må ikke slippe disse av hånden, heller ikk må han føre tømmene stående på kjøretøiet eller gående i større avstand fra dette enn en armlengde. Ingen må smelle utilbørlig med svepen eller slå efter andres hester.

4. På offentlig gate eller i portrum, gårder eller lignende steder, som har åpen utkjørsel til offentlig gate, må kjørende ikke uten nødvendighet forlate sin hest; i tilfelle må han sørge for forsvarlig tilsyn med hesten eller for at den er forsvarlig bundet på den av politiet foreskrevne måte.

Utenfor de av politiet godkjente holdeplasser må en hest, selv om den er bundet, ikke stå lenger enn høist 10 minutter på offentlig gate uten bevoktning.

§ 38. De i nærværende kapitel inneholdte regler for kjøring kommer ikke til anvendelse på det faste brandkorps' vogner på vei til et brandsted. De kan da overalt kjøre i skarpt trav, og enhver er pliktig til på signal hurtigst mulig å vike dem plassen.

De i foranstående §§ 31—35 gitte bestemmelser for kjøring gjelder også ridning og velocipedridning, transport med dragkjerre og kjelker samt bæring av større gjenstander, forsåvidt reglene kan finne anvendelse på sådan ferdsel. § 37, 4, gjelder på lignende måte også ridning.

På lignende måte gjelder også bestemmelsene i § 31, 2net ledd, § 32, første ledd, §§ 33—35 og 36, postene 5, 2net punktum samt 7—8 for kjøring med motorvagner og motorcykler.

Dessuten gjelder følgende særlige bestemmelser:

1. Der må ikke ride fler enn to ved siden av hinanden. Denne bestemmelse gjelder dog ikke troppeavdelinger eller politi.
2. Velocipederyttere må i gatene ikke ride fler enn to ved siden av hinanden og ikke uten nødvendighet anderledes enn rett frem.

Velocipeder må under bruk i byens gater alltid ha en skarpt lydende klokke, kraftig virkende bremseapparat og efter mørkets frembrudd tendt lykt foran.

Velocipedryttere må ikke fjerne føttene fra pedalene under ridningen eller fjerne begge hender samtidig fra styrestangen.

Velocipedryttere skal stige av, hvor der er fare for den almindelige trafikk, likeså når hester eller kreaturer viser tegn til skrekk. Der må ikke ride flere personer på en velociped enn denne er bestemt til å bære.

23 septbr. Velocipedridning inn og ut av porter over fortau er forbudt.

Foranstående bestemmelser gjelder ikke sportsplasser.

3. Ingen må skyve dragkjerre foran sig, hvis kjerren er således innrettet eller pålesset, at den, som skyver, ikke har fri utsikt forover.

§ 39. Enhver er pliktig til å etterkomme de pålegg, som politiet i de enkelte tilfelle gir for å regulere ferdselen i gatene.

Under særegne omstendigheter kan politiet gi almindelige bestemmelser for gateferdselen uansett de foran i nærværende kapitel inneholdte regler.

23 septbr.

Kongelig resolusjon

av 23 september.

I henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for rikets kjøpstæder meddeles stadfestelse på en av Ålesund bystyre den 1 september 1921 vedtatt beslutning om tillegg til § 35 i de ved kongelig resolusjon av 9 september 1910 stadfestede politivedtekter for byen.

Det besluttede tillegg er sålydende:

Det er forbudt å la hunder gå løs i offentlig beplantede anlegg og i gater og plasser, som støter op til slike anlegg, samt ellers på offentlig sted å la hunder gå uten tilsyn — alt i tiden fra og med 15 mars til og med 15 oktober.

23 septbr.

Kongelig resolusjon

av 23 september.

Med hjemmel av § 2 i lov av 16 september d. å. om forandring i lov om salg og skjenking av brennevin, øl, vin, fruktvin og mjød av 17 mai 1904 (Forbudsloven) bestemmes:

1. Departementet for Sociale Saker bemyndiges til inntil videre å meddele bevilling til innførsel av brennevin og sterk (het) vin til teknisk, medisinsk og videnskabelig bruk.

2. Iøvrig blir de ved kongelig resolusjon av 5 desember 1919, jfr. kongelig resolusjon av 8 oktober 1920, utferdigede forskrifter om salg og sending av brennevin og sterk (het) vin til teknisk, medisinsk og videnskabelig bruk fremdeles inntil videre gjeldende.

Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon

23 septbr.

av 23 september.

I medhold av lov om laks- og sjørretfiskeriene av 8 april 1905 § 39, bestemmes inntil videre, forsåvidt angår det ved A/S Sanne og Soli bruk i Tune herred, Østfold fylke, værende karfiske ved Bergedals dam i Ågårdselven (Glommens vestre løp), at all uke- og årsfredning bortfaller på betingelse, av at all laks, som fanges fra og med 15 september til årets utgang, opbevares forsvarlig i fangstinnretning eller hyttefat, til den er benyttet som stamfisk, og at den av fisken tatte rogn uten vederlag stilles til det offentliges disposisjon.

Høieste resolusjon av 7 juli 1902 opheves.

Kongelig resolusjon

23 septbr.

av 23 september.

De ved kongelig resolusjon av 28 november 1898 i henhold til lov av 14 juli 1893 stadfestede bestemmelser om anvendelse av piggråd til gjerde innen Bø herred, Telemark fylke, opheves.

Kongelig resolusjon

23 septbr.

av 23 september.

I medhold av lov om ansvar for skade på bufe ved hund m. v. av 20 august 1915 dens § 2, 2net punktum, meddeles approbasjon på en av Sør-Odal herredsstyre i Hedmark fylke under 21 mai og 8 august fattet beslutning, hvorved bestemmes, at hund, som i Sør-Odal herred påtreffes uten ledsager i beitestrekning i den tid bufe beiter, kan såvel grunneieren som bufeets eier eller besidder og enhver i strekningen havneberettiget straks la drepe på stedet eller, innen 3 måneder, kreve drept ved politiets foranstaltning.

Kongelig resolusjon

23 septbr.

av 23 september.

I medhold av lov om bruk av motorvogn av 21 juni 1912 § 2, annet ledd, bestemmes, at de ved kongelig resolusjon av 6 oktober 1917 fastsette innskrenkninger med hensyn til motorvognkjøring på strekningen Ång —Storvolden av hovedveien Mo—Storvolden samt på strek-

23 septbr. ningen Ildgruben—Sneskjermene (småsvingene i Reinfjellien) av hovedveien Mo—Uman, Nordland fylke, opheves.

23 septbr.

Kongelig resolusjon

av 23 september.

Der utferdiges nedenstående regler for Riksskattestyrets adgang til å meddele dispensasjon overensstemmende med skattelovene av 18 august 1911, for landet § 44, for byene § 38, begges tredje ledds annet punktum, jfr. tilleggslover av 22 februar 1921:

Riksskattestyret kan i medhold av lovene av 18 august 1911, for landet § 44, for byene § 38, begges tredje ledds annet punktum (tilleggslover av 22 februar 1921) meddele dispensasjon fra bestemmelsen om, at avskrivning av overpris på tonnasje, som er innkjøpt fra utlandet eller kontrahert med utenlandsk verksted etter 10 april 1921, kun kan skje av inntekt, som vedkommende skib selv har optjent, overensstemmende med følgende regler:

1. For skibe, kontrahert eller kjøpt mellom 10 april og 31 desember 1920, gis dispensasjon, medmindre der finnes grunn til å formode, at anskaffelsens vesentlige motiv har vært hensynet til avskrivning av tidligere optjente, skattbare inntekter.
2. For skibe kontrahert eller kjøpt etter 1 januar 1921 gjelder følgende regler:
 - a. Renteinntekt og kursavanse tillates alltid anvendt til avskrivning.
 - b. For linjerederier gis dispensasjon, hvor nyanskaffelsen er skjedd til utveksling av eldre tonnasje, eller til beskyttelse og utvikling av eldre innarbeidede ruter eller til oparbeidelse av nye ruter mellom steder, hvor norsk skibsfart ikke allerede må anses tilfredsstillende representert.
 - c. For andre rederier gis dispensasjon, hvor anskaffelsen er skjedd til utveksling av skib over 12 år gammelt, men ellers kun såfremt der godtgjøres spesielle grunner, som gjør utskiftning av tonnasje forretningsmessig tilrådelig.

I de under nr. 2 nevnte tilfelle kan dispensasjon kun meddeles, når skibet ved leveringen ikke er over 2 år gammelt eller det ved sakkyndig erklæring godtgjøres, at skibet er i sådan stand, at det må betraktes som væsentlig jevn godt med et nytt skib.

Utgiver: Byråchef Young.